

V dome sa čosi deje

Otvoril som dvere na záchode a ovanula ma zvláštna vôňa. Vlastne ani neviem, či to bola vôňa, možno skôr smrad. Čudné, pomyslel som si a ďalej som tomu nevenoval pozornosť.

Lenže keď som v miestnosti zatvoril dvere, zápach bol zrazu prenikavejší a mňa začalo nepríjemne štípať v nose. Chytil som do rúk osviežovač vzduchu. Ako som išiel stlačiť spúšť, čosi som započul.

Bol to nejaký hlas? Ale odkiaľ by vychádzal? Prekvapene som položil fľaštičku späť na zem a naklonil sa bližšie k záchodovej mise. Veď to nie je možné! Nemáme predsa hovoriaci záchod.

Už som chcel vyjsť, keď sa to zopakovalo znova. Tentoraz boli zvuky silnejšie a rozpoznať som v nich čísi hlas. Svitlo mi! Nevychádzalo to zo záchoda, ale z otvoru nad ním. Náhodou viem, že sa za tým otvorom skrýva šachta, ktorá sa tiahne od najvrchnejšieho poschodia

po najspodnejšie. Lenže kto a prečo by kričal priamo v šachte? Nastražil som uši a vtedy mi to došlo. Rozoznal som konkrétny hlas a dokonca aj presné slová.

„Horí!“ kričal niekto zvnútra.

Zmocnil sa ma strach.

„Horí!“ ozývalo sa záchodom.

To nemôže byť pravda! pomyslel som si. Ale bola. Nasvedčoval tomu zápach, ktorý sa šírila miestnosťou. Bol to smrad spáleniny. Zježili sa mi všetky chlpy na tele. Zrazu som si spomenul, čo nám dnes v škole hovoril hasič Edo. Cvičebný poplach sme zvládli dobre, ale keď sa s požiarom stretne v reálnom živote, je dôležité zachovať pokoj. Lenže zachovať pokoj je vtedy to najťažšie.

Zalial ma studený pot. Nie, teraz nesmiem zlyhať. Rýchlo som vybehol zo záchoda a zatvoril som dvere, aby sa zápach z horľaviny nešíril ďalej do bytu. Aké šťastie, že protipožiarne cvičenie sme mali práve dnes. Všetko som si dobre pamätal. Na druhej strane to bola zvláštna

zhoda náhod. Ráno sme nacvičovali, ako sa v prípade požiaru máme správať, a ešte v ten večer ho zažijem na vlastnej koži? Poriadne ma to vydesilo. Vbehol som do obývačky.

„Tina, horí!“ skríkol som.

Zhrozene sa na mňa otočila a pobavene sa zasmiala.

„Hugo, nie je prvý apríl. Nerob si zo mňa srandu a radšej si sadni späť na gauč. Neviem sa dočkať, ako sa ten film skončí.“

„Myslím to vážne! Pod' sa pozrieť do záchoda!“
Sestra ma už dobre pozná a z môjho výrazu tváre usúdila, že neklamem. Keď sme spolu otvorili dvere, vyvalil sa na nás kúdol dymu.

„Fuj, to smrdí, radšej rýchlo zatvorme!“
Pokrútilo mi nosom. Sestra sa rozkašľala a po tvári jej začali stekať slzy.

„Ja sa bojím,“ zavzlykala. Vzdychol som.
Ešte toto nám tu chýbalo.

„Čo budeme robiť? To je hrozné!“

Tinu to naozaj dostalo a v jej očiach som zbadal strach. Nie je to nič príjemné, keď sa staršia sestra bojí viac než ja sám — o desať rokov mladší brat.

„Musíme zavolať rodičom,“ utekala po telefón. To bol teda nápad!

„Načo im teraz budeme volať? V prvom rade zavolajme hasičom a ohlásme požiar,“ povedal som rázne.

Sestra sa na mňa udivene pozrela. Prvýkrát si uvedomila, že už nie som malé decko. Ticho prikývla a vytočila číslo 150. Po chvíli sa v telefóne ozval ženský hlas.

„Dobrý deň, volám sa Tina Slávková a volám vám, pretože v našom paneláku na Točitej ulici horí.“

„Ako ste zistili, že horí?“

„Počuli sme krik cez šachtu. Šíri sa odtiaľ štipľavý dym,“ referovala jej sestra roztrášeným hlasom.

„A na ktorom poschodí sa nachádzate?“ pýtala sa pani telefonistka.

„Na šiestom,“ odpovedala jej sestra.

S napätím som počúval celý rozhovor. Pani z centrály nás upokojila. Hasiči sú vraj na ceste. Neboli sme teda prví, kto ohlásil požiar v dome.

„Hasiči sú už na ceste,“ pripomínal som si. Hneď som sa cítil bezpečnejšie.

„Hasičská stanica sa nachádza niekoľko ulíc od nášho paneláku. Určite tu budú o pár minút,“ pohladil som svoju vystrašenú sestru po pleci.

Zatiaľ čo mňa táto správa upokojila, Tinu veľmi nie. Práve naopak. Až teraz si pripustila, že kdesi v našom vchode horí. Spomenul som si, čo mi vravel pán hasič. Vbehol som späť do záchoda, zobral som dva uteráky a namočil ich do vody.

„Čo to robíš?!“ nechápala Tina.

Dvere do záchoda som zavrel a mokré uteráky som položil pod dvere. Vysvetlil som jej, že zabránia prieniku dymu ďalej do bytu. Sestra na mňa vyleštila oči. Myslím, že čosi také počula prvýkrát. Kým som zapchával priestor pod dvermi, zrazu kdesi odbehla. Ani som si nestihol uvedomiť a zavalil ma silný zápach. Tina otvorila vchodové dvere.

Diana Mašlejová
MALÍ HRDINOVIA
HASIČI

Ilustrovala Hedviga Gutierrez

Vydalo vydavateľstvo Albatros v Bratislave v roku 2019
v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o.,
so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika
Číslo publikácie 2 109

Zodpovedná redaktorka Magdaléna Poppelková

Technická redaktorka Jana Urbanová

Grafická úprava a sadzba Petra Kozáková

Tlač TNM PRINT, s. r. o., Chlumeč nad Cidlinou

1. vydanie

Cena uvedená výrobcom predstavuje
nezáväznú odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:

www.albatrosmedia.sk

e-shop@albatrosmedia.sk

tel.: 02/44 45 20 46

© Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2019

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie
sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania
v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom
bez písomného súhlasu vydavateľa.